

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 4525/07
06.02.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Обрада Андрића и Томислава Медведа, чланова већа, са саветником Врховног суда Биљаном Шундерић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље АА, коју заступа пуномоћник АБ, адвокат, изјављеној против тужене Националне службе за запошљавање Републике Србије, Београд, Краља Милутина број 8, ради поништаја решења број 0031-10412-373/2007 од 13.04.2007. године, донетог у остваривању права на новчану накнаду, у нејавној седници већа одржаној дана 06.02.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Националне службе за запошљавање Републике Србије -Филијале Нови Сад број 104-01187-01/07-0410 од 07.03.2007. године, којим решењем се тужиљи признаје право на новчану накнаду у трајању од два месеца и осам дана почев од 19.02.2007. године. Истим решењем утврђује се новчана накнада у износу од 13.359,90 динара месечно, што је 32,35% просечне месечне зараде по запосленом остварене у републици за два месеца и осам дана коришћења преосталог времена утврђеног права на новчану накнаду, а по умањењу за износ доприноса за пензијско и инвалидско и здравствено осигурање, исплаћује се у износу од 8.777,50 динара месечно.

Тужбом којом је покренула овај управни спор тужиља, преко пуномоћника, оспорава законитост решења туженог органа због повреда правила поступка и погрешне примене материјалног права. Наводима тужбе указује да у проведеном поступку нису испоштована основна начела, пре свега начело заштите права грађана из члана 6. и начело пружања помоћи странци из члана 15. Закона о општем управном поступку. Наводима тужбе не спори да јој је радни однос престао дана 26.04.2006. године као ни чињеницу да се Националној служби за запошљавање, Филијали у Новом Саду пријавила 28.04.2006. године, али указује да је за могућност остваривања траженог права, односно за промењен став те службе у вези са исплатом накнаде незапосленима, сазнала тек 10 месеци након пријављивања тој служби. Сматра да је потпуну информацију о законској могућности остваривања права на новчану накнаду прво морала добити од послодавца у тренутку када јој је престао радни однос, а потом и од овлашћених службеника стручне службе тужене у тренутку пријаве истој. Како са разлога наведених у тужби налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је одговору на тужбу остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Након разматрања списка предмета, оцене навода тужбе и одговора на тужбу, као и по оцени законитости оспореног решења у смислу одредбе члана 39. став 1. Закона о управним споровима, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба није основана.

Према образложењу оспореног решења, тужени орган је с обзиром на правилно и потпуно утврђено чињенично стање на које је примењен одговорајући материјални пропис, без повреде правила поступка од утицаја на решење ове управне ствари, основано нашао оспореним решењем да решењем првостепеног органа од 07.03.2007. године, није повређен закон на штету тужиље. За овакву оцену и одлуку из списка тужени орган је дао разлоге које у свему као довољне и на закону засноване прихвата и овај суд.

Ово стога, јер је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења а на основу акта о престанку радног односа бр. 88 од 26.04.2006. године, као неоспорно утврђено да је тужиљи радни однос престао дана 26.04.2006. године, да се на евиденцију незапослених пријавила дана 28.04.2006. године, као и то да је захтев за остваривање права на новчану накнаду поднела 19.02.2007. године. У истом поступку као неоспорно утврђено је и да тужиља има стаж осигурања за остваривање права на новчану накнаду од 33 године, 9 месеци и 18 дана.

Код овако утврђеног чињеничног стања ствари, а имајући у виду одредбе члана 110. ст. 1. и 2. и члана

115. став 1. тачка 4. Закона о запошљавању и остваривању права за случај незапослености ("Службени гласник РС", бр. 71/2003 и 84/2004), а на које одредбе закона се првостепени орган правилно позвао у образложењу ожалбеног решења, то је и по оцени Врховног суда Србије правилно поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио као неосновану жалбу тужиље изјављену против тог првостепеног решења од 07.03.2007. године, правилно налазећи да тужиљи припада право на новчану накнаду само за преостало време до 12 месеци (за који временски период био јој иначе припадала новчана накнада да је предметни захтев поднела благовремено у прописаном року), односно само за време у трајању од два месеца и осам дана, а како је и утврђено тим првостепеним решењем.

Сагласно свему напред изнетом, Врховни суд Србије је и остале наводе тужбе оценио неоснованим, с обзиром на то да тужила није навела околности или доказе који нису цењени у управном поступку а били би од утицаја на другачије решење ове управно - правне ствари.

Са наведених разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, Врховни суд Србије је применом одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 06.02.2008. године, У. 4525/07

Записничар, Председник већа-судија,

Биљана Шундерић, с.р. Олга Ђуричић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

РС